ISSN 0132-4462.
№ 11 2009
ЛИСТОПАД

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Михайла Прудника)

— Ми терміново забезпечили всі аптеки... отакими табличками.

Олексій КОХАН
(тема Михайла Прудника)

— Тихо, синку, бо он мисливці йдуть. Як побачать нас, то не знаю, чи стрілятимуть, а марлеві пов'язки точно заберуть...

Інформаційне Агентство Перця

ПОВІНЬ У КИШЕНЯХ

Для ліквідації наслідків минулорічної повені з державного бюджету Івано-Франківській області було виділено більше 257 млн. грн. Перевірки додержання бюджетного законодавства, проведені обласною прокуратурою, показали, що чимало з виділених коштів попливло до кишень посадових осіб місцевої влади. Загальна сума викрадених грошей за попередніми даними становить 9,8 млн. грн. Порушено 35 кримінальних справ.

А БУЛО СЕЛО

Ще три села зникне з карти Кіровоградщини. Обласна рада прийняла рішення про ви-

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Продовжується передплатна кампанія на 2010 рік!
МИ зробили все, щоб передплатна ціна на «Перець» в час фінансової кризи була прийнятною.

Вона становить:
на 12 місяців — 41 грн. 64 коп.
на 6 місяців — 20 грн. 82 коп.
на 3 місяці — 10 грн. 41 коп.
Індекс — 74393.

Будьте з «Перцем»!

У каталозі періодичних видань України на 2010 рік дивіться сторінку 136.

Анатолій ГАЙНО

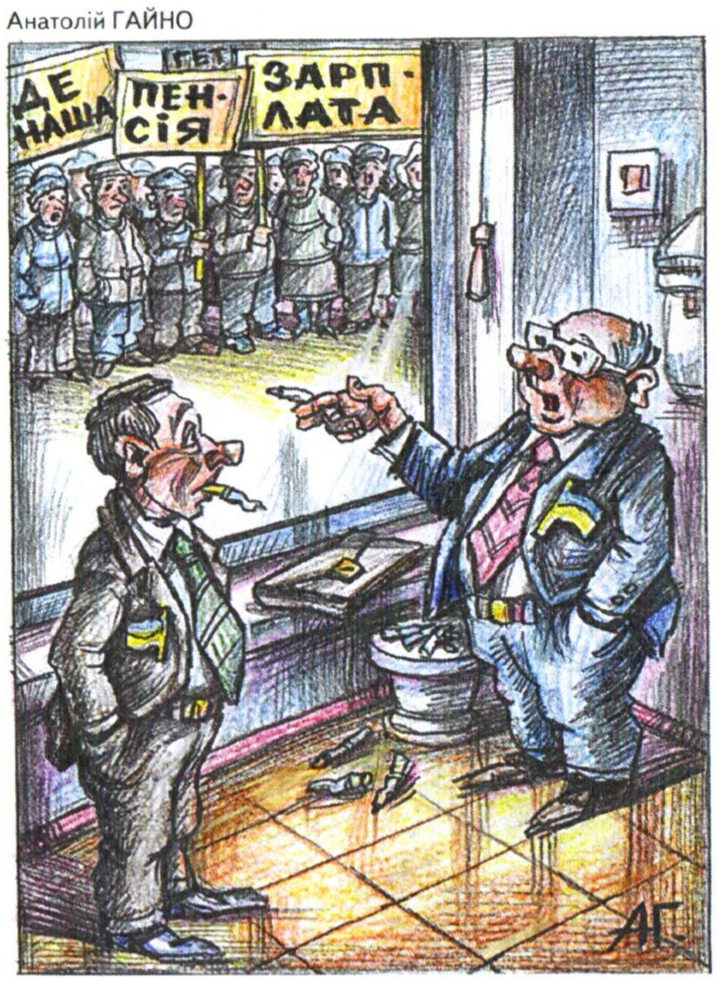

— І чого вони там галасують? Ми, депутати, цього місяця теж без зарплати...

Сатиричні Мініатюри

Радість

Лунає музика бравурна,
Весь колектив безмежно радий:
Ура! Не стало шефа-дурня! —
Діждавсь у Києві посади.

Українська дієта

Друг із другом, брат із братом
І удень, і уночі
Сперечаються про НАТО,
Забувають про харчі.

Олександр ШЕРШНЬОВ.

Тріумф

Раз артист поетесі повів:
— Були сльози в очах глядачів,
Як виконував арію я.
Це — тріумф! Це — удача моя!

Поетеса сказала на те:
— Не вигадуй байок!.. А проте
Вірю: плакали люди таки,
Що потратилися на квитки...

Пилип ЮРИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це не пограбування. Просто міняю оцей мішок гривень на мішок доларів.

лучення із облікових записів с. Омельянівки Онуфріївського району, с. Гурівського Долинського району і с. Прохорової Балки, оскільки там тепер зовсім нема жителів.

ДОМАШНІ ГМО?

З 1 вересня згідно з постановою уряду усі продукти,я кі мають генномодифіковані добавки, повинні мати позначку: «Містить ГМО ...% ».

На жаль, виробники удають, що й сном і духом не відають про цей документ. Спеціалісти «Волиньстандартметрологія» перевірили ряд продуктів в торгівельній мережі області, які продавалися без маркування про наявність ГМО. Як виявилося, в фарші «Курячому» мутантів було 15,1%, в соєвих битках 69%, а в котлетному фарші «Домашньому» аж 76,5%. І в якій волинській сім'ї виробники «відкопали» цей «домашній» рецепт?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Василю, вгадай з одного разу, хто з них порушив правила?

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Вадим СИМИНОГА

Андрій САЄНКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

ІРОНІЗМИ

- Володіє інформацією — знає як брехати.
- Треба бути мазахістом, щоб просити батога у часи свободи.
- Тяжко жити дрібному чиновникові — можуть посадити навіть за мізерний хабар.
- Брехливі газети у часи свободи теж читаються між рядками.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.
м. Київ.

УСПІХ

В процесі створення нової вакцини українські вчені знайшли спосіб добування сала із віруса свинячого грипу.

КРАЩІ РОКИ

— Негідник! Я віддала тобі кращі роки свого життя, квітучу молодість...

— Оксано, досить розмовляти з дипломом.

РЕМОНТ

Мулярі: «Нічого, штукатуркою вирівняються...»

Штукатури: «Нічого, шпаклівкою вирівняються...»

Шпаклівники: «Нічого, шпалерами вирівняються...»

Надіслав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

З ВОГНЮ — У ПОЛУМ'Я

— Ти знаєш, яке у Дениса горе?

— Ні.

— Одружився на молоденькій сусідці...

— Так це ж чудово!

— А його попередня дружина, щоб допекти, вийшла заміж за батька цієї молоденької сусідки. І тепер стала йому тещею.

Надіслав Сергій КОШЛАН.
смт Оратів Вінницької області.

ФУТБОЛ

— Що не кажіть, а Абрамович все-таки чесна і порядна людина! Ось, наприклад, «Челсі» жодного разу не виграло з рахунком 25:0! А могло б!

Надіслав Леонід СУХОРУКОВ.
м. Лондон.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Фото 1928 р

Остап Вишня та Федір Маківчук. Фото 1950 р.

Із циклу «Вишневі усмішки закордонні»

РОЗКЛАД БУРЖУАЗІЇ

Уривок

Нема, товариші, нічого дивного в тому, що наш брат, потрапивши до великого європейського міста, чимскорше намагається побачити, як розкладається буржуазія.

Дехто, напевно, киває головою, докоряючи:

— Ач, щукин син! Не бійся, не вдарився зразу по робітничих кварталах побачити, як живе та як працює західноєвропейське робітництво, а побіг по танцльокалях та кабаре різних на голеньку буржуазію дивитись?

«ПРЕНІЯ»

Велика зала, навіть колосальна зала, повнісінько народу, депутатів.

Народ увесь у сурдутах, у випрасуваних сорочках і в жилетках з великими вирізами.

А на середині трибуна.

На трибуні державний муж промову говорить...

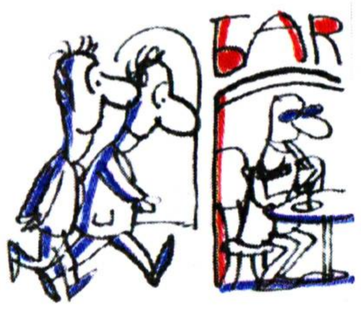

А народ сидить на кріслах і слухає...

А муж промову держить про справи про державні...

— Шахраї ви,— говорить державний муж,— і злодії... Що ж ви, падлюки, виробляли під час муніципальних виборів у місті Фратела?! Та не тільки державна партія, що країною керує, а найпаскудніша «малина» такого не робитиме!

А тому мужеві державному репліка з місця:

— Замовчи, ідіоте!

— Хто сказав «ідіот»?! Подержте портфеля!

Збігає державний муж із трибуни й «репліці» в ухо:

— Трррах!

А потім за петельки та в зуби:

— Ррраз! Ідіот, кажеш?! Ррраз!

— Хлопці, наших б'ють!

Зірвалися хлопці:

— Бий їхніх! Бий чорнильницями!

— Розступіться, синьйори, я його кухлем!

— Бий пюпітром! Пюпітром бий, а то втече!

МІНІ-БАЙКИ

ЦАП НА КАПУСТІ

Піймали цапа, як заліз в капусту.
— Ти що тут робиш?
— Посадили густо.

АЛМАЗ І СКЛЯНКА

Відшліфована склянка — алмазу:
— Блиск, мій друже, приходить не зразу!

КАРБОЛКА ПРО ДУХИ

— Пхи!..

Ігор ГУРКІВСЬКИЙ.

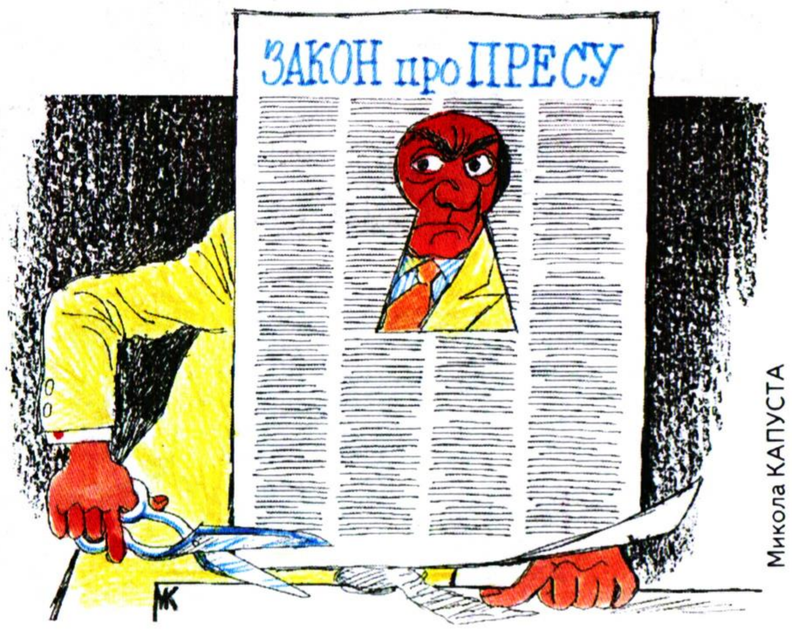

Микола КАПУСТА

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Остап Вишня

ДО 120-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Дорогі товариші! Та зрозумійте ж нас, закордонних подорожників: дуже ж нам хочеться побачити останні хвилини, агонію, останні корчі класового ворога.

Ану ж цей ворог розкладеться й згине?

І дуже шкода буде, що мав змогу бачити його передсмертні зойки і не побачив!

Через те в першу чергу туди й ідеш.

Щоб на власні очі побачити, як гине буржуазія:

«В чарррльстоні і шампанському!»

Що ж до пролетаріату, то ще буде час спостерігати життя і його працю, бо пролетаріат увесь у майбутньому.

Резон?

То-то бо й є!

7 липня 1928 р.

— Упав он! Закаблуком його!

— Носком бий!

Півтори години з перемінним успіхом іде бій вогневий...

Летить пожежна.

— Ладнай парову помпу! Давай кишку!

Розливається холодна вода.

На другий день двобій.

Перехід тобто на позиційну війну...

А все це зветься:

Італійський парламент справи державні обговорює...

4 квітня 1925 р.

ВИБЕРІТЬ КОГОСЬ ІЗ МІСЦЕВИХ

На ім'я полтавського голови губвиконкому надійшла така заява:

Предгубисполкома
Пенсионерки П.М.Д.

ЗАЯВЛЕНИЕ

Прошу выдать меня замуж за образованного русского коммуниста в цели произведения выдающегося человека для России и для коммунизма.

(Підпис)

17/XII 1924 г.

Надіслали цю заяву нам до редакції...

Ми вважаємо, що мета заяви прекрасна, але, на жаль, ми всі страшенно перегружені черговою роботою... Маємо оце видавати ще й журнал ілюстрований, і газету «Червоний юнак» та й «Вісті» розростаються...

Нема коли, товариші, не те що братися «в цели произведения выдающегося человека», а власної дружини цілими тижнями не бачиш...

Наша думка така, що підтримати прохання дівицине слід, тільки обійдіться, будь ласка, «місцевим бюджетом».

3 січня 1925 р.

«ДУМИ МОЇ, ДУМИ МОЇ...»

27 грудня 1948 р.

Коли входиш у літературу, чисть черевики.

Не забувай, що там був Пушкін, був Гоголь, був Шевченко!

Обітри черевики!

15 лютого 1949 р.

Виявилося, що для того, щоб письменник виявив свої глибокі, оригінальні й дотепні думки на папері, треба:

а) по-перше — папір,

б) по-друге — думки.

Як нам переказували,— папір у нас єсть. І багато.

Сподіваються, що ось-ось у письменників, котрі хотять бути талановитими і справжніми письменниками, будуть і думки...

Як же тоді збагатиться наша література!

20 жовтня 1949 р.

Пошли мені, доле, сили, уміння, талану, чого хочеш,— тільки щоб я хоч що-небудь зробив таке, щоб народ мій у своїм титанічнім труді, у своїх печалях, горестях, роздумах, ваганнях,— щоб народ усміхнувся! Щоб хоч не на повні груди, а щоб хоч одна зморшка ота розгладилася! Щоб очі мого народу, коли вони часом печальні та сумом оповиті,— щоб вони хоч отакуньким шматочком радості засвітилися.

І коли за всю мою роботу, за все те тяжке, що пережив я, мені пощастило хоч разочок, хоч на хвильку, на мить розгладити зморшки на чолі народу мого, весело заіскрити сумні його очі,— ніякого більше «гонорару» мені не треба.

Я — слуга народний!

І я з того гордий, я з того щасливий!

3 грудня 1951 р.

Покидаючи Вас усіх, мої дорогі, кланяюся Вам земно за те, що бачив Вас, за те, що жив із Вами.

Хай буде Вам добре!

Ви бачитимете народ наш у всій його величі, в розквіті його таланту!

Дозвольте ж і мені бути присутнім на його торжестві!

Остап ВИШНЯ.

Остап Вишня читає «Перець». Фото 1951 р.

ДУМКИ ОЛЕСЯ ВОЛІ

◆ *Приятелів повинно бути стільки, щоб вони не заважали жити.*

◆ *Живемо стільки, скільки робимо людям добра.*

◆ *Поки триває революція, жодна влада не діє.*

◆ *Ніхто й ніколи не зробить людину вільною, якщо цього вона не бажає сама.*

◆ *Люди захоплюються героями, на учених дивляться спокійно.*

Валерій ЧМИРЬОВ

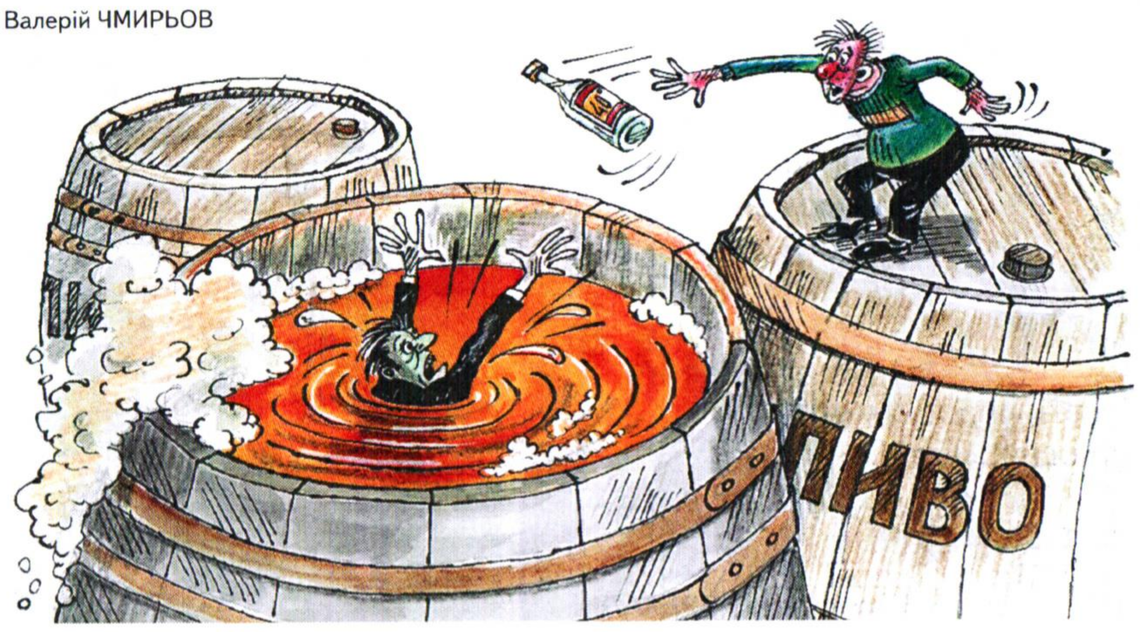

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Страшне перо не в гусака...

«Найбільше в світі споживають чаю японці, китайці і офіціанти».

«Влада у нас законодавча, виконавча і осудлива».

(З учнівських творів).

«Дозвольте мені через вашу газету дозволити собі висловити недозволене».

«Із люка бетеера майорів ніс майора».

(З листів до редакції).

«Я на все життя по самісіньке горло забезпечена чоловіками і дітьми».

(Зі свідчення).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

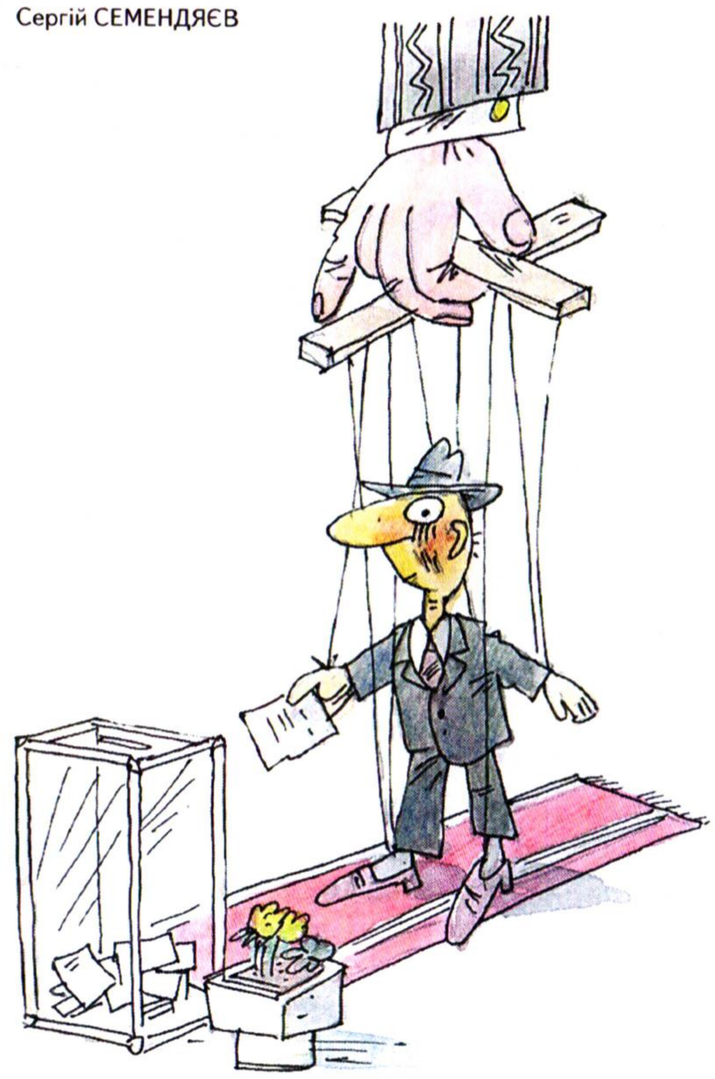

Гетьнута пісня

І гнівом, і злістю
Наповнені вщерть,
Гукать заходилися
Голосно: «Геть!
І гетьмана геть,
І гетьманшу геть,
Гетьманство нехай
Летить шкереберть!»
Прогнали усіх,
І котиться сміх.
Усілись на троні.
Та знов, як гріх,

Ті прогнані —
Гнівом наповнені
Вщерть,
Гукають іще голосніше:
«Всіх геть!
І гетьмана геть,
І гетьманшу геть.
Гетьманство нехай
Летить шкереберть!»
Прогнали і цих.
Скрізь радість і сміх.
Та скривджені

Кривдників
Кривдять своїх:
«І гетьмана геть,
І гетьманшу геть,
Гетьманство нехай
Летить шкереберть!»
Немає проблем —
Усіх проженем
І пісню ту ж саму
З початку почнем:
Ми гнівом і злістю
Наповнені вщерть,
Гукати продовжимо
Голосно: «Геть!»

І т. д. без кінця.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

В облозі

ГУМОРЕСКА

Десь під кінець робочого дня в залізоскоб'яному магазині пролунав телефонний дзвінок.

— Алло! Федір Іванович? Ну, нарешті. Чого це у вас телефон увесь час зайнятий? Клієнтура завелася?

— А хто це телефонує?

— Стефко з жеку.

— А, це ти, світла голово,— сказав завмаг Федір Іванович, сказав так, як завжди говорив, коли мав справу з сивим аж білим Стефком із комунального підприємства. — Кажеш, ледве додзвонився? То дружина нашого рудого здорованя Бодя телефонує. Щоб остерігався грипу. Кожні десять хвилин дзвонить, не дає вгору глянути.

— Так і я з приводу грипу,— почулося в трубці. — У нас вчора двох сантехніків волоком додому потягнули. Отак їх взяло. Треба рятуватись.

— А що пропонуєш?

— Треба профілактикою зайнятись. Приходь на сьому у «Марусин поясок». Там буде і Михайло Андрійович, теж дуже боїться захворіти. Візьми, як хочеш, і свого Бодя...

— Так ми ж до восьмої...

— Напиши на дверях, що приймаєте товар... Мені тебе вчити!

О сьомій рудий вусатий Бодьо, завмаг Федір Іванович, відомий серед загалу як вуйко Федір, сивий Стефко і вчитель геометрії на пенсії Михайло Андрійович зустрілися біля шинквасу «Марусиного пояска». Тут уже було чимало публіки, дзвенькали склянки, в кутку співали «Я без бою не здамся». Геня була така натомлена, що налила хлопцям рівно по сто грамів.

Потрапивши сюди, товариство пожвавішало, лишень геометр почувався пригнічено.

— Я тут, Федоре Івановичу, вперше,— признався він. — Може, краще перейдемо в ресторан?

— Ви що, Михайле Андрійовичу, захотіли боронитись від грипу в ресторані? Ха-ха! — безтактно зареготав Стефко. — Тільки тут можуть вам налити справжніх ліків. Геню,— гукнув він до буфетниці,— додай до напоїв солі, паприки і тертого часнику.

— Так, Михайле Андрійовичу,— підтримав Стефка вуйко,— ресторан ниньки тільки для тих, хто хоче впіймати якогось віруса, а ми лікуємось.

Перша явно не пішла. Рудий Бодьо скреготав зубами, але ковтнути не міг. У вчителя кожного разу, як підносив склянку до рота, запрівали окуляри, і він мусив їх протирати. Лише Стефко та Федір Іванович подужали перші порції й тепер намагались позривати з себе марлеві пов'язки.

Нарешті ковтнув рудий Бодьо, а за ним, примовляючи щось по-давньогрецьки, осушив і старий геометр.

— Про що це ви? — запитав його розгнузданий в грудях Стефко.

— Я повторив слова великого Сократа, коли він пив пекельну трутку...

Трохи помовчали, пожували канапок. Потім знову озвався Стефко:

— А що той Сократ — теж грипував, чи з профілактичними намірами?

Михайло Андрійович підняв голову і побачив, що всі чекають відповіді.

— Вибачте,— вперше заговорив Бодьо. — У мене свіжі знання заочного навчання, але і я про це не чув.

Михайло Андрійович махнув рукою:

— З профілактичними намірами, хлопці, з профілактичними.

— Профілактика — велика штука,— зробив заяву Федір Іванович. — У нас в конторі одна добродійка весь час нею нехтувала. Так її, бідолаху, скололи до очей. Тепер не тільки в сукню — у ванну влізти не може. Вся спухла.

Друга пішла легше.

— Так! — дихнувши пекельною сумішшю, в якій палахкотів перець з яскравих закарпатських долин, сказав Стефко. — Так! — повторив він. — Профілактика це, друзі мої, все. Ви знаєте кульгавого Зеника? Скіль-

Товариство художників-карикатуристів

25 років разом із «Перцем»

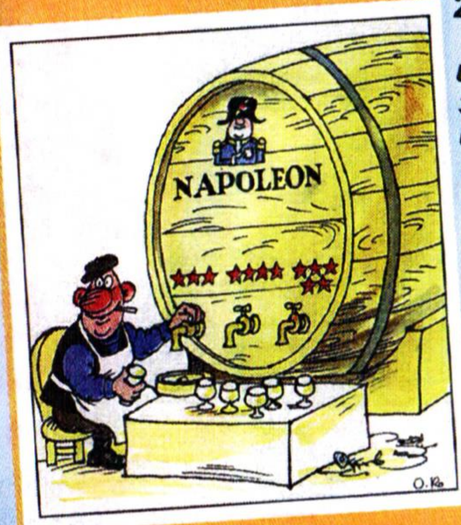

Олексій Кохан

Виставка карикатур

Галерея «Майстерня»
Центральний будинок художника
20 березня – 3 квітня 2009 р.
Київ

Здається, це було недавно, коли в «Перці» з'явилася перша карикатура Олексія КОХАНА, а вже промайнуло 25 років.

Із цією датою митця щиро і тепло вітали друзі, колеги, шанувальники його таланту. Було це у галереї «Майстерня» Центрального будинку художника у м. Києві на відкритті персональної виставки Олексія Кузьмовича, яка так і називалася: «25 років разом із «Перцем». А ще О. Кохан — прекрасний ілюстратор дитячих книжок (їх тільки для видавництва «Веселка» він проілюстрував 30); а ще високопрофесійний геральдист — один із співавторів Малого державного герба України; а ще — його твори є у музеях, колекціях.

Нашим читачам пощастило: мають змогу першими бачити карикатури заслуженого художника України Олексія Кохана.

Олег ГУЦОЛ

ПЕРЛЮКІЗМИ

✓ *Кому вірити: крадіям-мільйонерам при владі, чи опозиційним крадіям-мільйонерам?*

✓ *Соціологія — наука точна: скільки грошей соціолог отримає, такі цифри він і обнародує.*

✓ *За кордоном ніколи не говорять, що це нікуди не годиться, а гарненько пакують та експортують нам.*

✓ *Мало обирати депутатів за відкритими партійними списками, їх треба обирати ще й за відкритими податковими деклараціями.*

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

ки разів я говорив йому: «Зенику, побуваймо разом у «Марусиному пояску», погріємо тіла, а на ранок — чисті, як дітки». А він губу копилив. І що ж? Ниньки живе під плотом. Ти чув про це, вуйцю?

— Ні, а що сталось?

— Зеника грип взяв голими руками. Все мав: таблетки, гірчичники. А потім порадили банки поставити. Хтось із сусідів ставив. Люди розповідали: з дому вогонь і дим валить, а довкола голий Зеник із костуром і банками на спині бігає. Бігає і примовляє, буцімто просив дев'ятої банки не ставити, а

його не послухали... Вогонь ледь згасили — банки на спирті ставили, а він, звісно, файно загоряється. Ліпше настояв би на перці та випив.

Оповідь справила враження. Сходили до шинквасу ще і ще раз. Поступово розмова про профілактику перекинулася й за інші столи, і Стефко та Федір Іванович ходили до них ділитися поглядами на методи лікування. Зрештою, буфетниця Геня гукнула, щоб вони не вештались залом, а забрали геометра, який липнув до неї з поцілунками.

— Він що, тупий, не знає, що зараз епідемія? До того ж, я у масці,— сердито бурчала вона.

А далі було різне. Вчитель, на диво всім, без видимих причин і потреб найняв таксі і поїхав на батьківщину, аж у сусідню область. Бодя не впустили до трамвая, казали, що він, певно, нелегальний мігрант, бо у нас таких запахів, які ширилися від нього, ще не нюхали. Стефко спав на складі готової продукції жерстяної майстерні. Що сталося з вуйком Федором, ніхто точно не знає. Відомо тільки, що на їхньому магазині кілька днів висить папірець: «Повезли на село антивірусні рецепти».

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я, як довірена особа Лиски, закликаю: голосуйте за неї!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Вінегрет із перцем

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

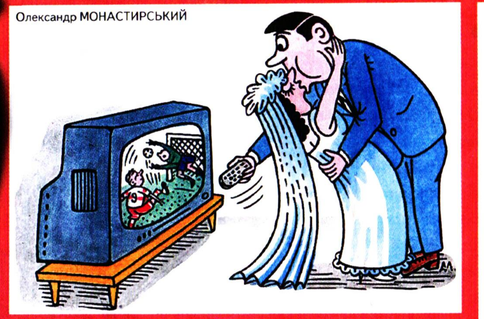

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА (тема Павла Куща)

Народні усмішки

СВІДОК

У міліції запитують свідка:

— Ви можете підтвердити, що чули обидва постріли?

— Можу. Коли стрельнули перший раз, я знаходився метрів за двадцять...

— А другий?

— Ну, як вам сказати?.. Метрів так за двісті-триста...

Почула і записала Ольга АЗАРОВА.

м. Харків.

ЗА ГРОШІ

Новий українець прибув на той світ. Підходить до воріт раю, де стоїть молоденький ангел.

— Я Вован Паханенко. Мені в рай.

— Хвилиночку, — каже ангел і заглядає у список. — Вибачте, але вашого прізвища тут нема... Вам, мабуть, у пекло...

— Що?! Який хрін — пекло?! Я Вован Паханенко! Я три церкви побудував. А скільки дзвонів відлив! Я на вашу церкву, блін, знаєш скільки «лимонів» євро відвалив?! І після цього в пекло?! Це якась помилка. Телефонуй, блін, начальству.

Ангелу нічого не залишається робити, телефонує:

— Алло! Це ви, святий Петре? Тут... Гм... Таке діло... Прийшов Вован Паханенко... Ви в курсі? Що передати? Все ясно...

— Начальство в курсі,— поклав слухавку ангел. — Ніякої помилки нема. Вам у пекло...

— Мені! Та я Вован Паханенко. Та я скільки грошей на храми...

— А за грошики, шановний, не хвилюйтеся... Грошики вам зараз усі повернуть...

ПРИГАДАВ

«Братки» з паяльником допитують свою жертву:

— Куди подів мільйони?

— Не знаю...

— Зараз пригадаєш!

— А-а-а-а-а-а! Тітці в Америку переслав!

— Адреса тітки?

— Лос-Анжелес, проспект Леніна, п'ять, квартира десять...

ЛИСТ В ПОДАТКОВУ

«...Я сьогодні всю ніч не міг заснути. Так мучила совість, що не можу й пером описати. Чому мучила? Бо неправильно вказав суму доходів у податковій декларації. Тому висилаю вам тисячу доларів.

P.S. Якщо і сьогодні не засну, вишлю решту».

Почув і записав Юрій НЕРУШАЙ.

м. Татарбунари Одеської області.

НАПИС

Напис у психлікарні: «Палата лордів».

ШЛЮБ

Шлюб — це така подія, після якої чоловіки перестають купувати квіти і починають купувати овочі.

Почув і записав Остап ПРУДНИК.

м. Київ.

ЩЕ РАЗ ПРО КОНЯ

— Ти хто?

— Без пальто не впізнаєш?

БЕЗЦЕРЕМОННІСТЬ

— Терпіть не можу безцеремонності людей. Особливо в театрі. Штовхають тебе в бік і шиплять: «Перестаньте хропіти, дивитися заважаєте!»

Почув і записав Валерій НОСАЄВ.

м. Херсон.

ВІЙНА

— Чув, що тепер МВС буде не просто боротися з корупцією, а оголошує їй війну. Тільки не бачу тут різниці?

— Е-е-е, не кажіть... На війні прийнято трофеї залишати собі...

Почув і записав Петро ХВОСТЕНКО.

м. Чернігів.

Олег СМАЛЬ

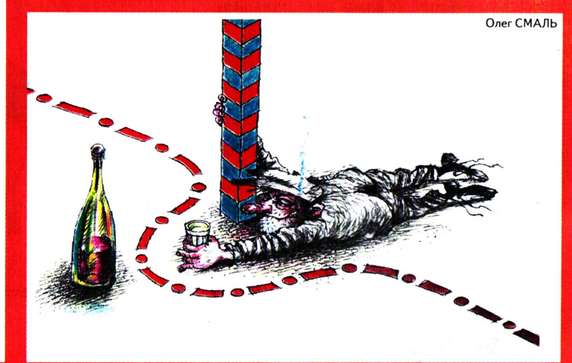

Валерій ЧМИРЬОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Дивно! А мені казали, що ДАІ треба довго чекати...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Можете спати спокійно: загальні лісові збори, як завжди, володарем вибрали вас.

Вітаємо ювілярів!

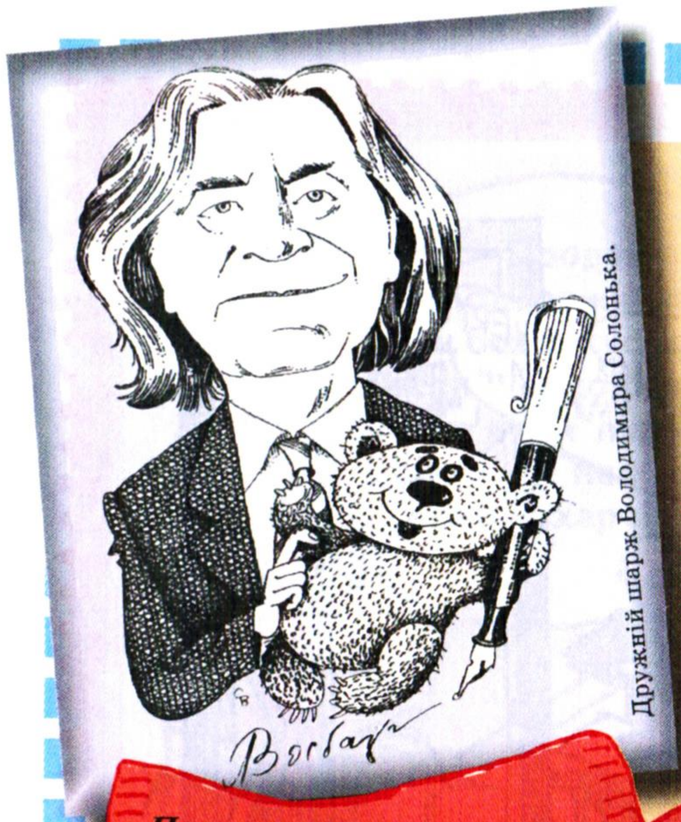

Дружній шарж Володимира Солонька.

Письменника-гумориста, нашого давнього автора Леоніда ЗАБАРУ із достославним 75-літтям!

Зоофоризми

- *З кожним роком ціна яєць все більше наближається до золотих.*
- *Перебіг із зграї бюрократичних вовків до партії службових собак.*
- *Із характеристики сивого Мерина: «Професійно псував борозни».*
- *У каламутній воді краснопірка гине, а в'юн — живе.*
- *На черепаху звели наклеп, ніби у неї дах поїхав.*
- *Одна справа, коли Півня вихваляє Зозуля, інша — Кухар.*
- *Якщо у вовка і є щось добре, так це — апетит.*
- *Солов'я далеко чути, а кукурікала ще далі.*
- *Не стільки ловив рибу, скільки каламутив воду.*
- *Перефарбовані хамелеони швидко линяють.*
- *Служив на задніх лапах правофланговим.*
- *Те, що було в наших руках, нині в їхніх лапах.*
- *Що робили лелеки до появи Адама і Єви?*

Леонід ЗАБАРА.

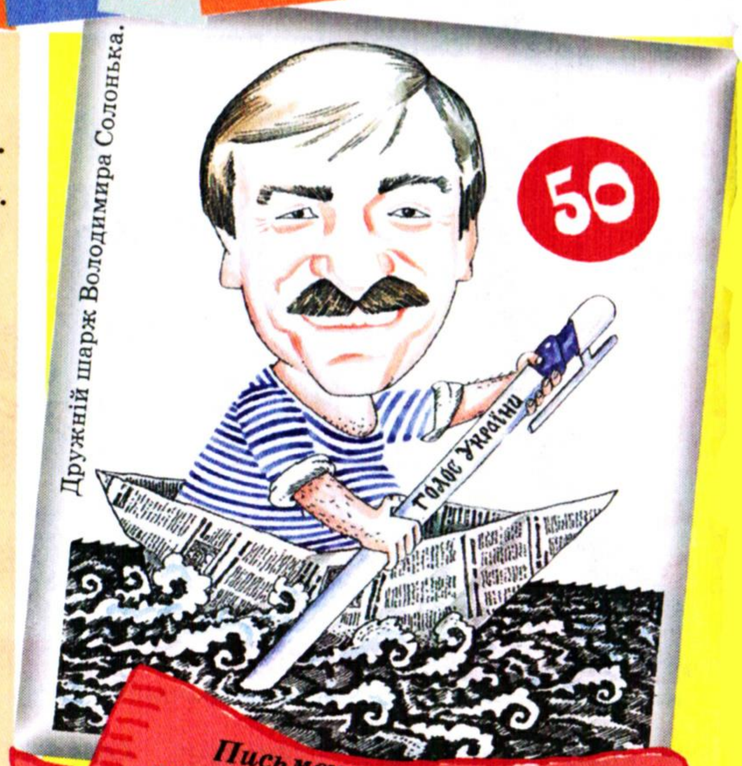

Дружній шарж Володимира Солонька.

Письменника-гумориста, заслуженого журналіста України, заступника головного редактора газети «Голос України» Віталія СУДДЮ із першим 50-літтям!

Коломийки

❄ ❄ ❄

Ой то тепер дивний погляд
В нашого народу:
Одне око до Заходу,
А друге — до Сходу.

❄ ❄ ❄

А до НАТО, а до НАТО
В нас шляхів багато,
Заки ми їх перейдемо —
Вже не буде НАТО.

❄ ❄ ❄

Ще нам гроші з валютного
Фонду не прислали,
А їх уже чиновники
Наші розікрали.

❄ ❄ ❄

Брати Клички — чемпіони,
Кого лиш не били,
Їх два може замінити
Усі збройні сили.

Дружній шарж Миколи Ганущака.

Письменника-гумориста, краєзнавця, фольклориста, заслуженого артиста України, лауреата літературної премії імені Петра Сагайдачного Миколу САВЧУКА із першим 50-літтям!

❄ ❄ ❄

Їдуть наші заробляти
В Італію й Штати,
А тут скоро будуть негри
Писанки писати.

❄ ❄ ❄

Штучні квіти, штучне м'ясо
Та ще й штучні груди,
Як навколо усе штучне —
Штучні будуть люди.

❄ ❄ ❄

Такі у нас тепер діти,
Така з ними драма,
Їм комп'ютер так, як тато,
А мобілка — мама.

❄ ❄ ❄

П'ють парубки із дівками,
Діди із бабами,
Лишилися в нас тверезі
Кури й коти з псами.

Микола САВЧУК.

Слово не горобець

ХІБА ХОЧЕШ, МУСИШ...

Віктор Янукович, лідер Партії регіонів (відразу після відвідання ЦВК з'явився перед журналістами в туфлях зі шкіри пітона):

— Країна в злиднях, я вибачаюсь, нема чим одне місце прикрити, а як прикриваєш, то інше стає голе...

Від чергового:

— *Дивлячись на вас, переконуєшся, що країна і справді не розкошує, таких-сяких «кирзаків» на всіх не вистачає — у пітонах ходити доводиться!*

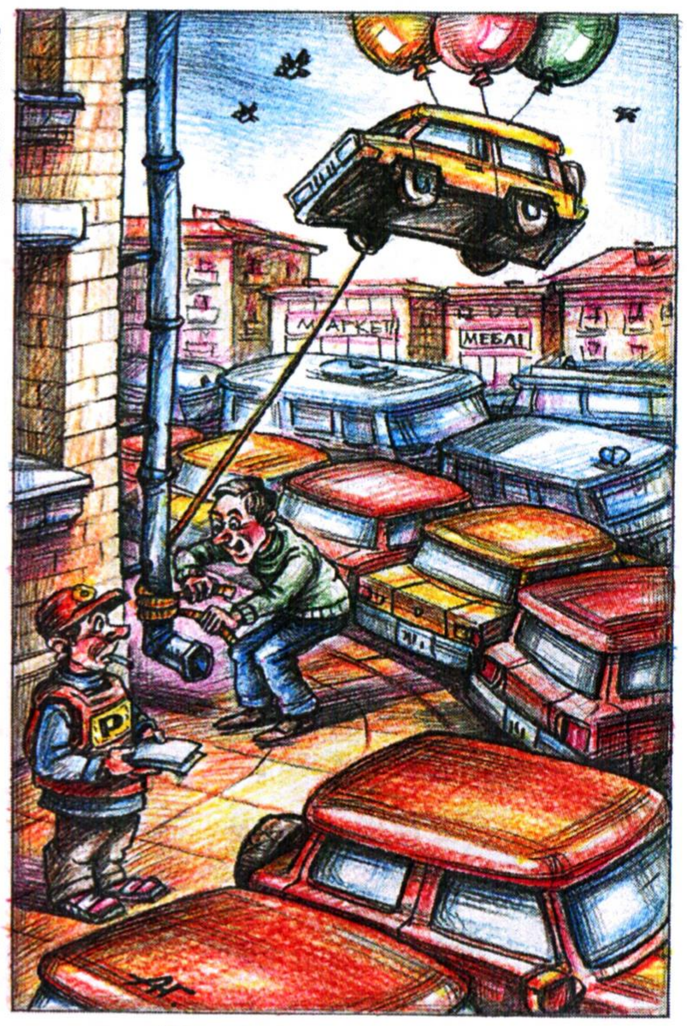

Анатолій ГАЙНО

— У мене своя парковка...

Міні-усмішки

ВИСТАЧАЄ НЕ ВСІМ

Балакають дві подружки, одна уже заміжня, другій ще не пощастило.

— Ох, дорогенька, дурнів іще вистачає! — заспокоює подружку заміжня.

— Йой! Вистачає, та не всім.

РУКИ ВТОМИЛИСЬ

— Мо-о-й, Митре, чого це у тебе так руки трусяться?

— Та-а, ади, підтримую вітчизняного виробника.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Будьмо здорові!

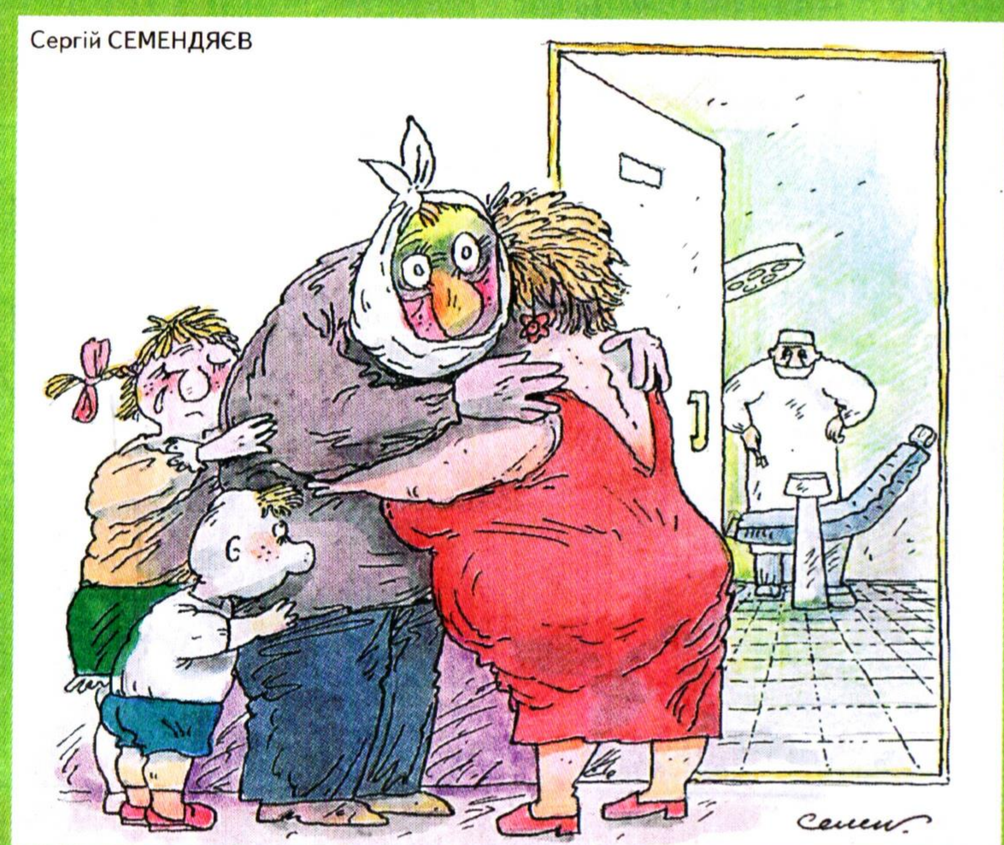

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

ПЕРШИЙ

Володимир Литвин, голова Верховної Ради:

— У нас виникає таке непереборне бажання: на весіллі бути женихом, на похоронах — небіжчиком, але обов'язково бути першим, у центрі уваги.

Від чергового:

— *Але ж ви теж хочете бути першим.*

ТАКІ ПОВ'ЯЗКИ НАМ НЕ ПОТРІБНІ...

Юлія Тимошенко, Прем'єр-міністр України:

— Нам не потрібні такі пов'язки, щоб вони закривали очі й вуха...

Від чергового:

— *Справді, якщо зараз закрити очі й вуха, то народ не бачитиме, кого вибирати.*

...ЧЕРЕЗ ПОВІШЕННЯ

Олег Соскін, директор Інституту трансформації суспільства:

— Якщо у виборчому бюлетені скасують графу «проти всіх», то люди жирних олігархів вішатимуть на стовпах.

Від чергового:

— *Тільки більше нікому цього не кажіть, а то вони не тільки графу, а й стовпи по всій країні приберуть!*

Черговий по рубриці Віталій СУДДЯ.

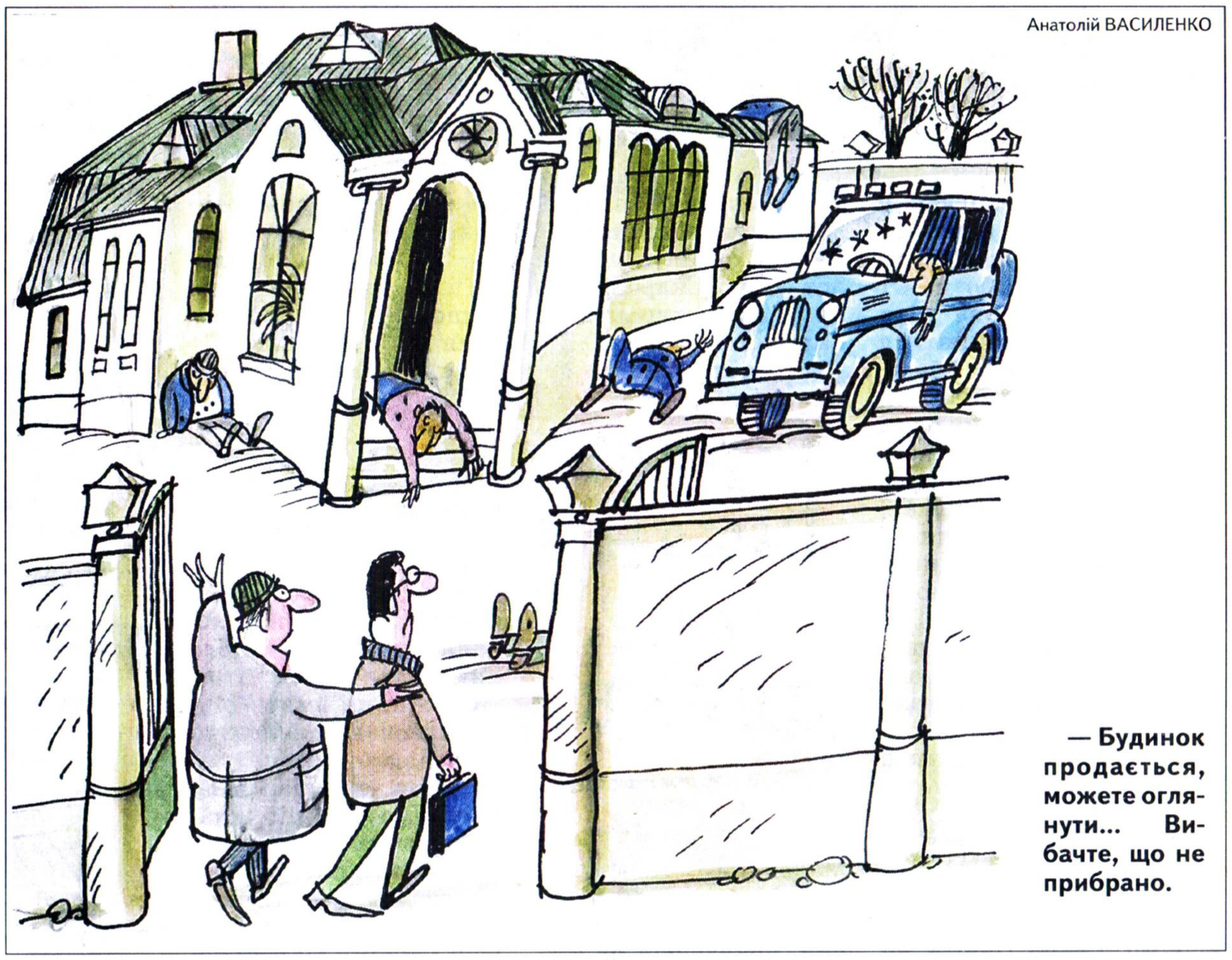

— Будинок продається, можете оглянути... Вибачте, що не прибрано.

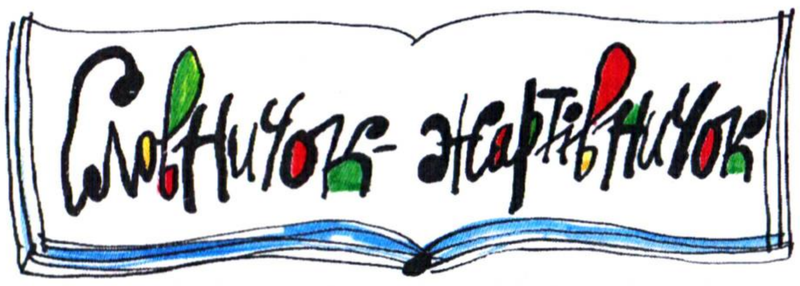

БАГАТТЯ — *скарб.*

ЖМИКРУТ — *велосипедист.*

ЕКСТРАКТ — *колишня дорога.*

МУСОН — *ніч у корівнику.*

Валерій ХМАРА.
смт Михайлівка Запорізької області.

СТУДІЯ — *холодильник.*

ГРІШНИК — *банкір.*

СТАРШИНА — *стара шина.*

ШПИГУН — *комар.*

БАРВІНОК — *художник.*

ПІДРУЧНИК — *сумка.*

САПЕР — *той, що сапає на городі.*

Стелла ОНИЩЕНКО.
с. Червоноармійськ на Одещині.

ПАРОДІЯ — *двигун.*

ХОРЕЙ — *диригент хору.*

БАЙКАР — *голова суду.*

ПЕРЕДРУК — *долоні.*

ЗБІРНИК — *комбайн.*

УРИВОК — *хапуга.*

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки, Чернігівська область.

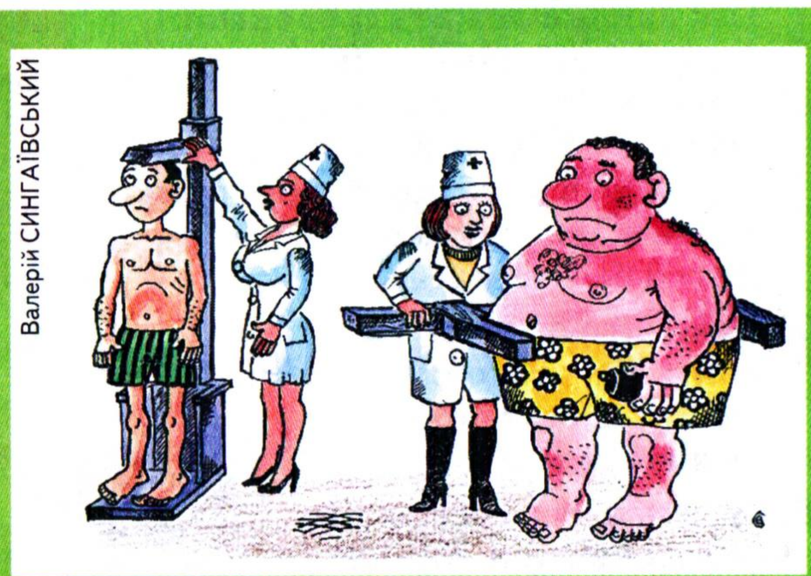

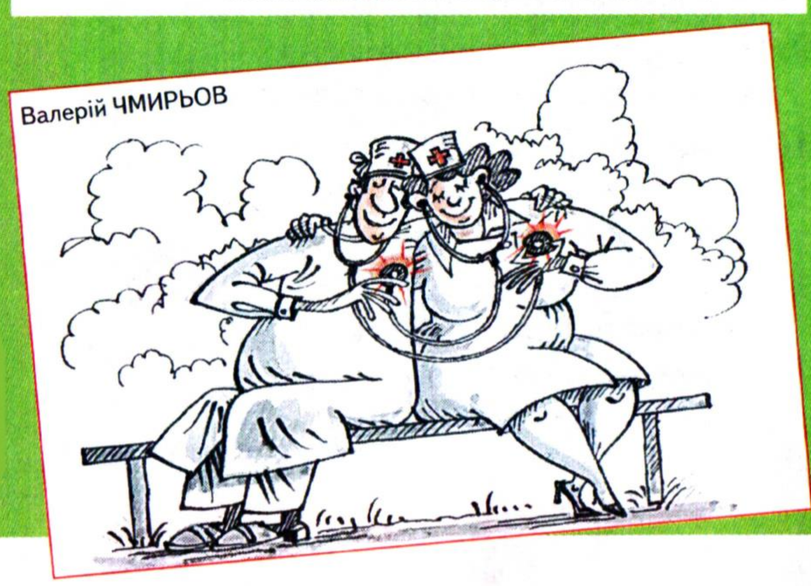

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Червоні Штани для Дерева

Англійська казка

Жила собі колись в старій Англії бідна дівчина. Не було у неї ні родичів, ні роботи. От і вирішила вона піти на базар — найнятися до якого-небудь багатія. Ходила-ходила, аж узяв її за покоївку один підстаркуватий пан. Прийшли вони до його кам'яниці, пан і каже:

— Спочатку, дівчино, запам'ятай, як у мене вдома речі називаються.

Здивувалася дівчина, знизала плечима, але слухняно попрямувала за паном.

— Як ти називатимеш мене? — спитав пан.

— Господар, пан... — трохи збентежилася дівчина.

— Ні! Ти маєш називати мене над усіма панами у світі Пан! А як ти називатимеш моє ліжко?

— Ліжко... як вам більше подобається,— несміливо сказала служниця.

— Ні! — знову заявив пан. — Ти будеш називати його Сонний Корабель! А це що таке? — спитав він, показуючи на шафу.

— Шафа, гардероб... — запнулася дівчина.

— Знову, ні! — задоволено засміявся дивак. — Це — Схованка для Полотняних Скарбів! Ось як. А це? — тицьнув він пальцем на собаку.

— Собака, пес, цуцик...

— І це не так. Це — Маленький Хвостатий Ведмідь. А як ти називатимеш це? — спитав пан, показуючи на ставок.

— Вода, ставок, озеро, море... — перебрала дівчина майже все, що знала.

— Це — Рідкий Смарагд. А це як? — він показав на камін.

— Вогонь,— зітхнувши, сказала служниця.

— Ні. Це — Червоні Штани для Дерева — ось що! А як ти називатимеш мій дім?

— Палац! — пожартувала дівчина.

— Не вгадала,— тільки посміявся над нею господар. — Це — Фортеця над Фортецями!

Цілий день товкла собі дівчина ті дурниці, яких навчав її пан. Аж настала ніч, і дівчина заснула. І снилися їй здоровезні пани, їхні фортеці, кораблі, скарби, дерева у червоних штанях... Аж раптом прокинулася вона від густого їдкого диму.

Служниця вмить підхопилася й побігла до господаря.

— Над усіма панами у світі Пане! Хутчій вставайте зі свого Сонного Корабля, лізьте у Схованку для Полотняних Скарбів по ті Ваші скарби! Вашому Маленькому Хвостатому Ведмедю на хвіст упала жаринка! Скоріше несіть Рідкий Смарагд, а то Ваша Фортеця над Фортецями потрапить у Червоні Штани! — закричала вона.

Поки сонний пан намагався второпати, що каже йому дівчина, то й дім згорів. Після того він говорив зрозумілою всім мовою.

Кросворд «Загадки»

Хто розгадає кросворд, той у виділеній вертикалі прочитає, як у деяких місцевостях наші предки називали листопад.

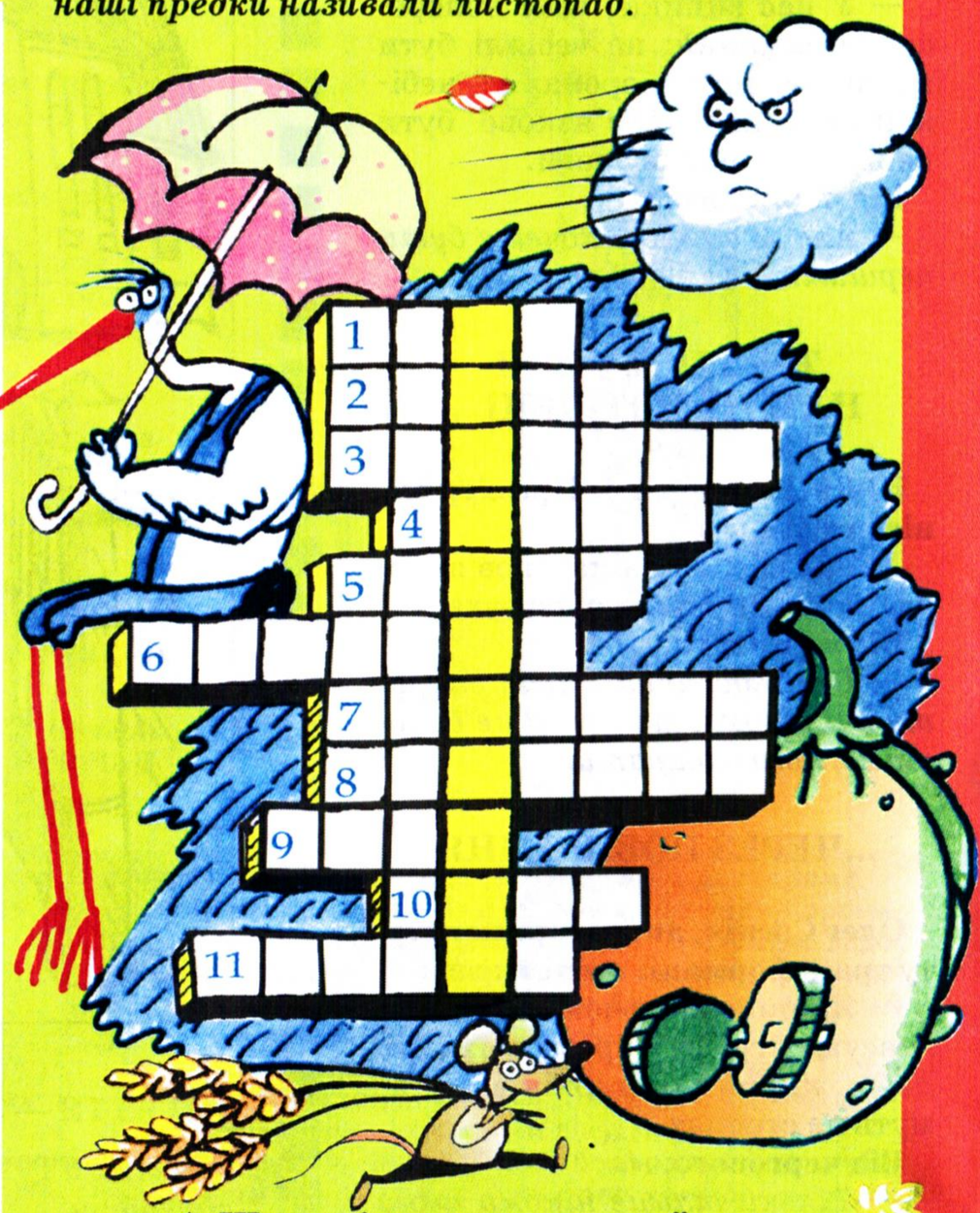

1. Що за гість, що темноту їсть.
2. Сильніша сонця, слабкіша вітру.
   Ніг не має, а йде;
   Очей не має, а плаче.
3. Вузлувата і листата,
   А достигне — головата.
4. Бачити мене не можна,
   Зате чути мій свист.
5. У зеленій оболонці,
   А всередині — як сонце.
6. Проти сонця, де видненько,
   Там свинки лежать гарненько.
   А як тільки осінь прийде,
   Зараз баба з хати вийде
   І свиней отих розбудить.
   Штурхне в боки, хвіст одкрутить
   Та ще й діда погукає,
   Нехай бабі помагає.
7. Одгадай загадочку:
   кинув її в грядочку,
   нехай моя загадочка
   лежить до весни.
8. Стоять в лузі сестрички,
   Золотенькі очі, білі вії.
9. Як зростав — у землю ліз;
   Хто дістав — утерся від сліз.
10. Хвіст — як ниточка,
    Само — як калиточка,
    А очі — як сім'я.
11. Які ноги заввишки,
    Такий ніс завдовжки,
    Хату на хаті має,
    Жабам рахунок знає.

Склала В. БАКЛАН.

П'ЯТІРКА

БУВАЛЬЩИНА

Прибігає якось увечері до нас у гості тітонька Амалія. Уся якась збуджена. Оченята бігають, рученятами туди-сюди соває...

— Щось сталося? — запитуємо.

— Сталося,— сідає вона на краєчок стільця. — Таке сталося, що й досі до тями не можу прийти. Їду я оце в автобусі, стою на одній нозі, бо народу — як тих оселедців у бочці. Стою і розмірковую, що пенсія аж післязавтра, а в кишені тільки п'ятірка залишилася. «А якщо оце,— майнула думка,— якийсь злодюга її в мене в оцій тисняві поцупить?» — Тільки так подумала, аж чую, як якась здоровенна лапа коло моєї кишені шастає! Я швиденько руку в кишеню, хапаю в кулак свою п'ятірку — і до дверей, подалі від того типа. А він — здоровенний бугаяка! — схопив мене за руку, не пускає. Автобус якраз саме до зупинки підійшов, двері розчинилися, а я, де та сила і спритність взялися, вириваю свою руку і кидаюсь до виходу. А той злодюга носаком ззаду допоміг. Вилетіла кулею на асфальт! Коліна розбила, руки обдерла, але рада — п'ятірку свою кровну вберегла!

Розтуляю долоню, а там — ДЕСЯТКА. А п'ятірка моя — в кишені...

— Добре, що лише десятку у чоловіка поцупили,— заспокоюємо ми тітку.

— Еге,— погодилася вона. — Бо якби сотню чи кілька, то, мабуть, перед вами отак уже б не сиділа...

Валерій ОРЕЛ.

м. Київ.

Анатолій ГАЙНО

— Пишуть, про зростання якогось ВВП. А що воно таке?

— Мабуть, Всеукраїнські виборчі перегони...

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕРЕДВИБОРНІ СОБІЦЯНКИ.

ГЕНЕРАЛЬДИНА.

Василь МОМОТЮК.
Чернівецька обл.

ГАМАНІЗМ.

ПОЦУПЕЦЬ.

Валерій ХМАРА.
смт Михайлівка Запорізької області.

ГОЛОВНЕ НЕ ГОЛОВА

Скажи мені, чи ти свобідна
Від комплексу (я не сміюсь),
Бо я сьогодні до обіду
Згубив десь голову свою.

Володимир ФЕДИНИШИНЕЦЬ.

Скажи мені, чи ти свобідна,
Чи недоторкана-свята,
Чи, може, в тебе, моя рідна,
Орієнтація не та?

Тож не мовчи, зізнайся швидше,
Бо я (клянуся, далебі!),
З кохання голову згубивши,
Все інше маю при собі.

ПОГОНЯ

А хтось за мною в сад летить на лови,
Гріхи мої там вписані в меню.

Інна РЯБЧЕНКО.

Біжу у сад, а хтось услід — на лови.
Біжу, біжу, простую за межу,
А він за мною — аж дзвенять підкови!
(А чи не дуже швидко я біжу?)

Сергій КОЛЕСНИКОВ.

м. Кіровоград.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж.

***Георгій МАЙОРЕНКО** народився у 1964 році. Закінчив Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова за спеціальністю книжкова графіка. З 1991 року працює у дитячих та гумористичних виданнях. Призер багатьох всеукраїнських та міжнародних конкурсів карикатуристів.*

Добрий, чуйний, талановитий...

— А ці рожеві окуляри хтось бере?

— Політики.

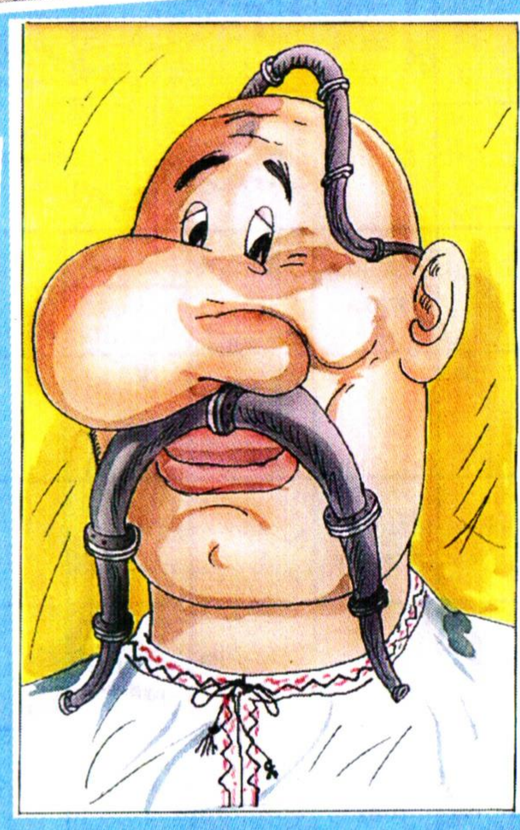

— Перепрошую за запізнення, але моя дружина така вибаглива до одягу... І виявилося, що їй нема в що одягнутися...

БІЛЬШЕ ЖИТТЯ!

Режисер бештає сценаристів «мильного» серіалу:

— Бездари! Що ви за таку нудьгу написали!? Та візьміть-но та убийте головного героя, чи отруїть його дружину, чи застрільте її коханця... Одне слово, внесіть у цей фільм трохи життя!

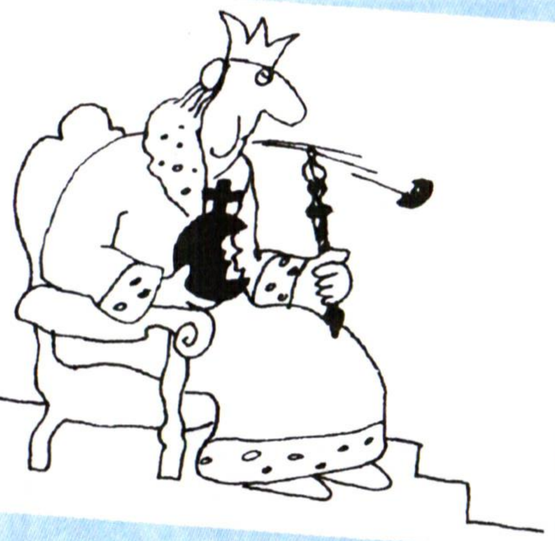

Ходіння діда Йована по муках

Зоран БОЖОВИЧ

Суддя на пенсії Йован Правдич пішов на шкільне свято, аби помилуватися своєю непосидючою внучкою Міліцею, яку вважав найкращою, найрозумнішою і найкрасивішою дівчинкою на світі. Не легко було йому пожертвувати балачкою про політику з приятелями у затінку Калемегдану; але з початком святкування до нього швидко повернувся гарний настрій. Міліца танцювала, співала і декламувала так феноменально, що він аж обернувся до глядачів у залі, ніби очікуючи, що ті йому підтвердять: так, ваша внучка — найкраща, найрозумніша і найкрасивіша!

Після художньої частини, на сцену вийшла директорка, ведучи за руку якогось чоловіка в костюмі та білих кросівках, якого з неприхованою гордістю відрекомендувала як покровителя та батька школи. Його широке обличчя здалося дідові Йованові знайомим, і коли старий суддя почув ім'я чоловіка, то одразу згадав, хто це: десять років тому він був відданий під суд за зловживання службовим становищем та корупцію, і суддя дав йому три роки в'язниці.

Це сталося в обід, а увечері дід Йован і Міліца пішли в Сава-центр на благодійний вечір. Головним організатором був син судді, татко Міліци, тож обоє вони мали квитки у перший ряд. Дівчинка всю дорогу тішилася, що високі дяді з великими головами не будуть їй заважати дивитися, але щойно зайшли до зали, як тут же побачили, що перший ряд зайнятий весь. Посередині, на їхніх місцях, сиділи бритоголовий літній пан і русокоса дівчина; здалеку її можна було прийняти чи то за його дочку, чи то за внучку. По обидва боки од них, насуплені і серйозні у своїх рясах, сиділи якісь церковні сановники. Прийшов батько Міліци і одвів діда з онучкою в режисерську ложу та пояснив їм, що притьма треба було віддати їхні місця панові Перичу — великому християнинові і церковному добродійникові.

Міліца скоро забула про ту малу прикрість, а от дід Йован довго пихкав і крутився на своєму місці, бо в особі церковного благодійника упізнав одного спритника, який поцупив із фондів соціального забезпечення десять мільйонів марок, за що суддя дав йому десять років в'язниці. І от сьогодні цей негідник пиндючиться в першому ряду у найкращій залі та ще й на його місці.

В кінці програми вечора голова фундації подякував усім людям доброї волі та щедрої руки і осібно — докторові Перичу, якого уже зарахував до лави найбільших сербських благодійників. Отут старий суддя не витримав: зірвався зі свого місця і взявся вигукувати, що Перич — ніякий не доктор і не благодійник, а найбільший лиходій сербського народу...

Вночі дід Йован упокоївся і представ перед Господом. Райські прикордонники очікували його і зразу ж видали усі необхідні документи. Святий Петро великодушно простив йому земні гріхи, в тім числі й недоречний вибух гніву в Сава-центрі, по тому дав ключа од помешкання в блоці 292 і побажав приємного перебування в райському Саду. Увечері дід Йован пішов на концерт у Кришталевий палац. У вступному слові Іван Златоуст тепло привітав новоприйнятих жителів Небесного Царства і закликав забути все, що їх розділяло на Землі, та любити одне одного як істинні християни. По тому до присутніх звернувся святий Сава. Він детально розказав про організацію життя в Раю та Пеклі, про повагу до демократично вибраних інституцій, про свободу друку; а також і про права та обов'язки жителів Раю, оскільки обов'язків було значно більше, ніж прав. У самому концерті взяли участь найбільші світові зірки, починаючи з Бетховена, Моцарта і Елвіса Преслі.

Під кінець на сцені з'явився святий Петро, ведучи за руку спонсора і благодійника того концерту — якогось чоловіка, закутаного в біле простирадло і в кросівках. У тому чоловікові, про якого святий говорив із неприхованим захопленням, дід Йован упізнав великого пройдисвіта і торгівця мертвими душами Павла Івановича Чичикова. Упізнав, і душа його заціпеніла.

Переклад із сербської.

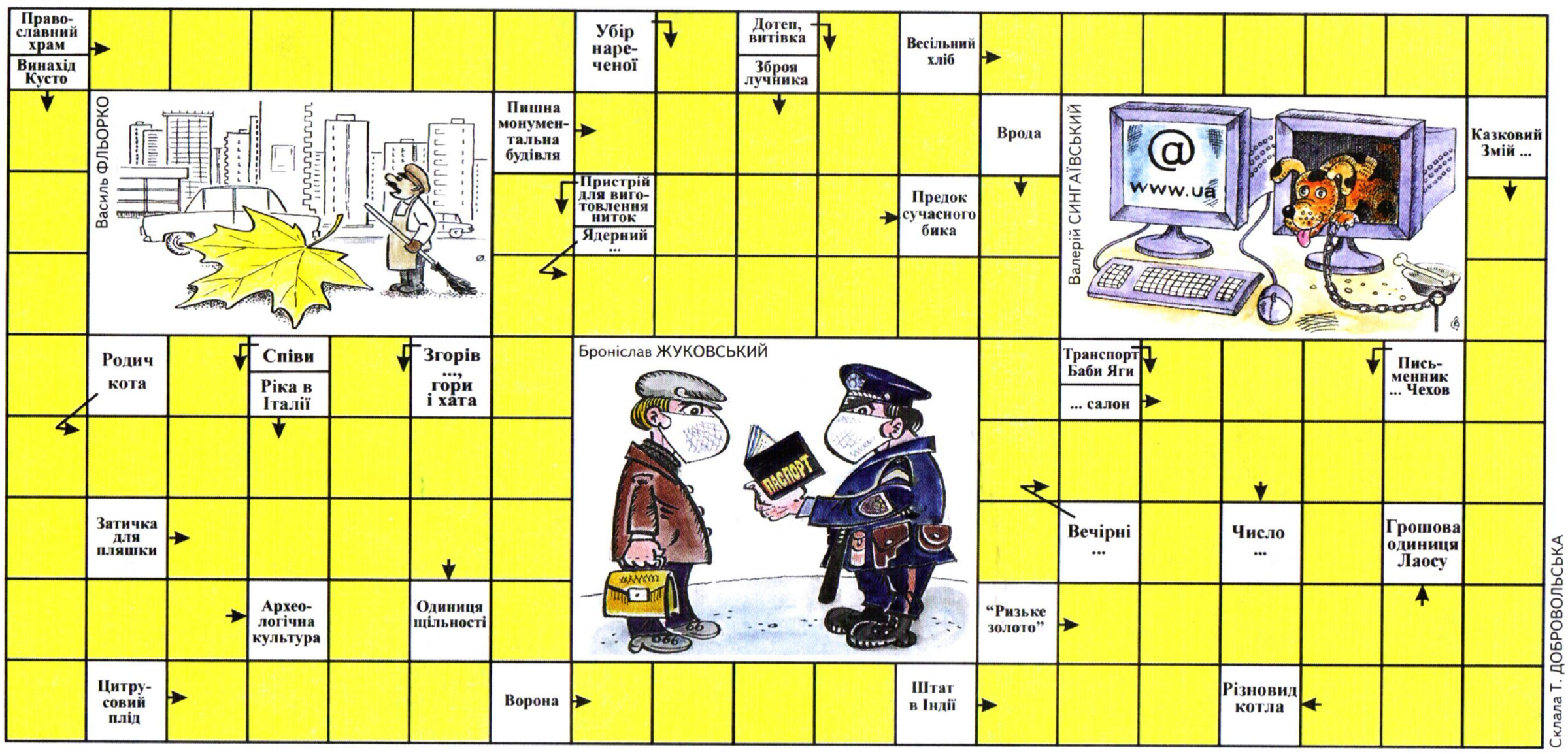

ПОКАЗАВ

Бесідують двоє ковбоїв.

— Бачиш отого хлопа? — показує рукою один на гурт чоловіків. — Учора він урятував мені життя.

— Який саме? — питає другий.

Перший витягає револьвера і стріляє.

— Отой, що впав.

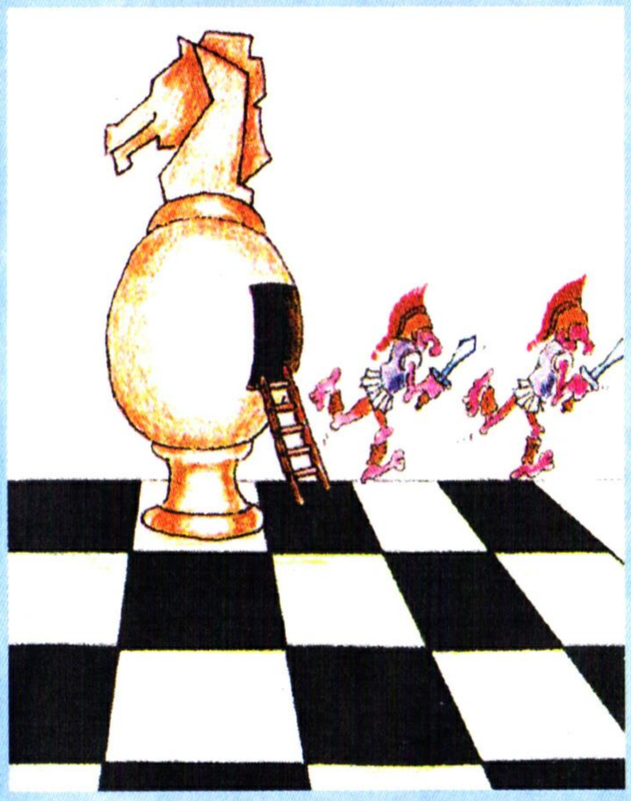

ПОХИБКА

На черговій кінопрем'єрі до Джеймса Бонда підходить гарна жіночка із келихом у руці і цікавиться, чого це він так часто на свій годинник поглядає.

— Цей годинник, — каже супершпигун, — зроблений у Швейцарії спеціально для мене. Має вмонтований штучний розум і уловлює інформацію, яку випромінюють оточуючі.

— І що ж він уловлює від мене?

— Що в даний момент на вас нема ніякого нижнього одягу.

— О, ваш годинник помиляється! — засміялася красуня. — Під платтям у мене — і бюстгальтер, і бікіні!

— Що ж це із ним таке? — замислився Джеймс Бонд.

— На півгодини поспішає.

ПО ЗАСЛУГАХ

Перед входом до раю стоять двоє — священик і водій автобуса. До райських воріт підходить святий Петро, відчиняє:

— Шофере! Заходь!

— А я? — питається священик. — Я ж усе своє життя присвятив церкві!

— То й що?! При тобі в церкві усі дрімали. А в його автобусі усі молилися.

ПРИПИС

Оглянувши Стенлі, лікар каже:

— Вам треба негайно ж перейти на дієту, дотримуватися певних вимог: зовсім не вживати нічого м'ясного, відмовитися від курива, алкоголю, будь-яких солодощів, жінок, кави, танців. А найважливіше — більше радуйтеся життю, втішайтеся ним, живіть легше, веселіше.

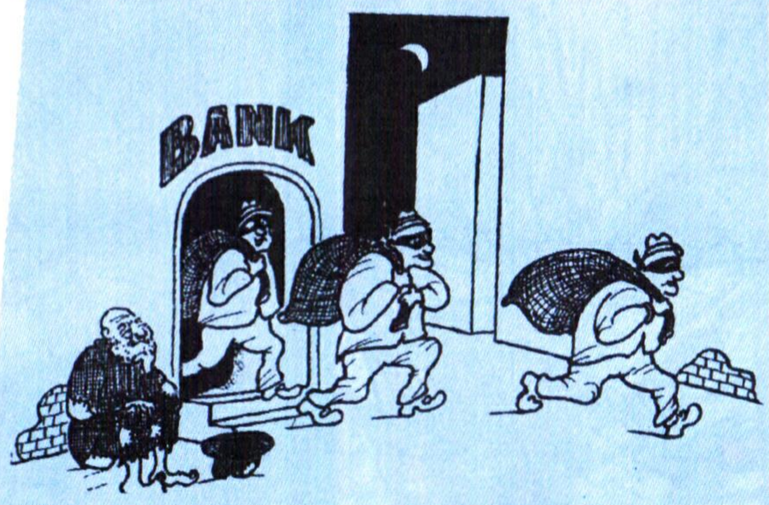

НЕ МОЖЕ БУТИ!..

Блондинка зупиняє жінку з дитиною в колясці:

— Скільки років вашій дитині?

— Тринадцять місяців.

— Та ви жартуєте. В році ж тільки дванадцять місяців.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Те, що людина від когось походить — це точно. Нехай і не від мавпи. Он, кажуть, і у представників поросячих порід серце майже таке, як у людини. А щодо поведінки, то ми тут схожі і на папуг, і на віслюків, і на овець...

На малюнку Анатолія Гайна («Перець» № 9) хтось пальчиками показує, в якому напрямку треба прямувати громаді. І громада, не бачачи, чиїй руці належать ті «пальчики-поводирі», хвацько слідує за ними з плакатами «Вперед!», «Ганьба!», «Ура!».

Переможцями цього туру наше журі назвало таких дописувачів: **Степана ОРЯНЧИКА з м. Сколого, що на Львівщині:**

«За ким «Вперед!»?
Кому «Ура!»?
Уже й розгледіти
пора.»

та Віктора РІЗНИЧЕНКА з смт Гродівки Красноармійського району Донецької області:

«Який це біс
нас водить за ніс?»

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира СОЛОМАШЕНКА.

На переможців чекають призи! Їхні імена будуть опубліковані у «Перці» № 1 за 2010 р. Тож не забудьте оформити передплату на наступний рік.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ЗАГАДКИ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. День. 2. Хмара. 3. Капуста. 4. Вітер. 5. Кавун. 6. Гарбузи. 7. Озимина. 8. Ромашки. 9. Хрін. 10. Миша. 11. Лелека.

У виділеній вертикалі: листопад

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

Дарвін. Вінок. Око. Олово. Лов. Ода. Дакар. Карт. Тура. Ураган. Ганна. Нари. Риба. Баян. Янус. Успіх. Піхота. Отара. Радар.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1603)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 17.11.2009. Підписано до друку 25.11.2009. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 200 прим. Зам. 0110911. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

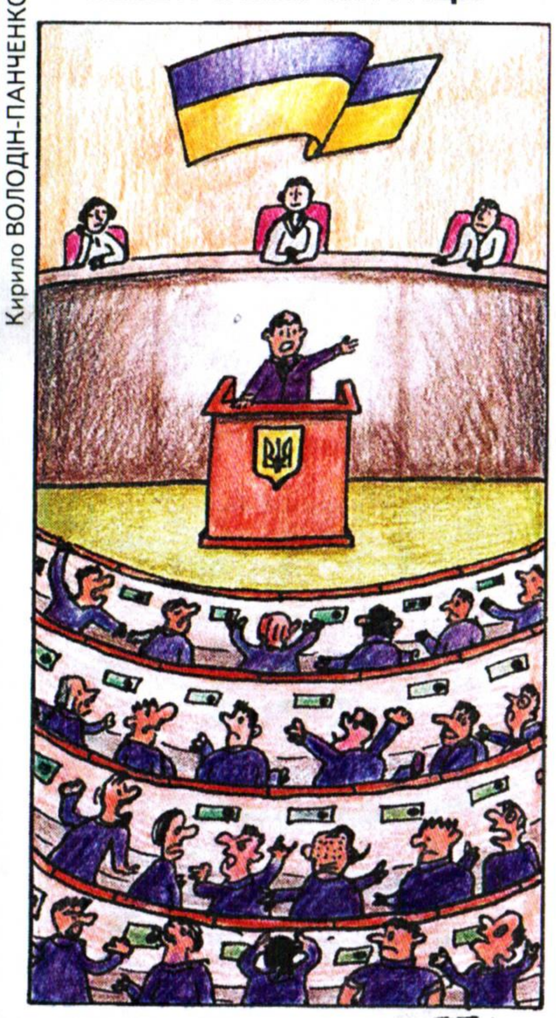

— Шановні колеги! Нарешті ми різко скоротили витрати державних коштів на себе і спрямували їх на освіту, медицину і армію!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Сергій ФЕДЬКО

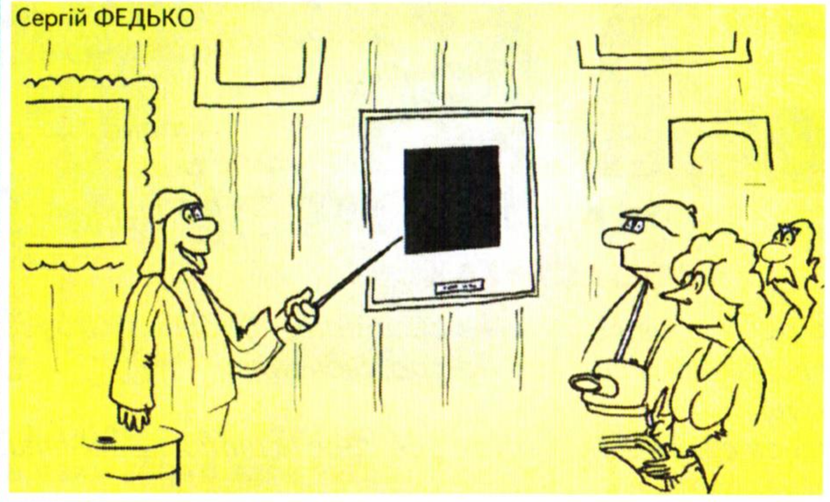

Анатолій ВАСИЛЕНКО

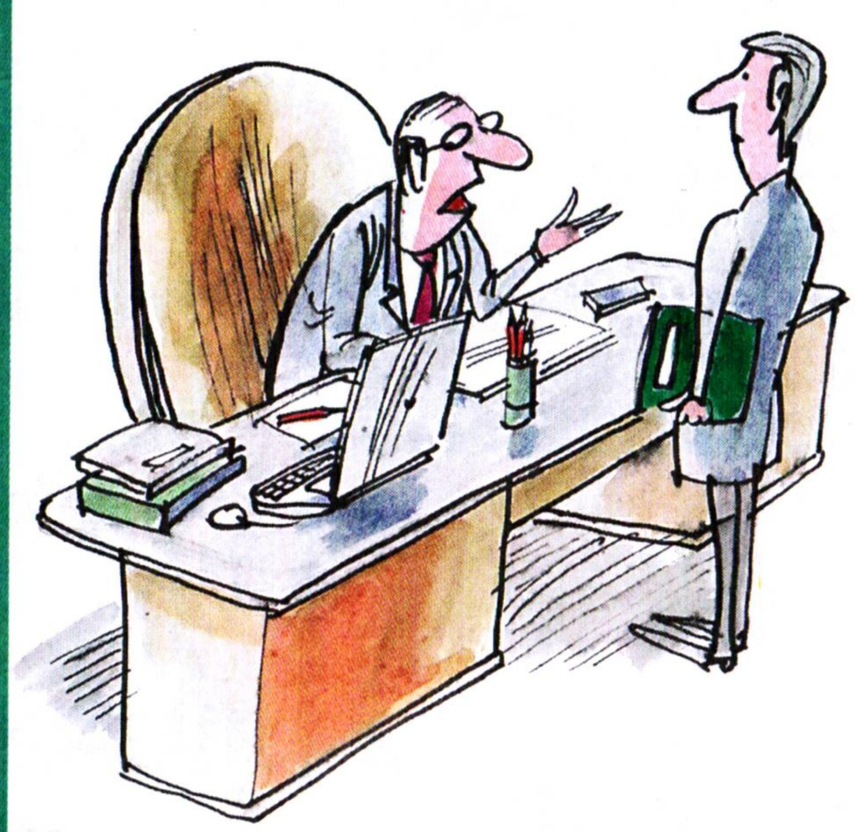

— Телефонували зі школи, просять прийти. Ось ти, як мій заступник, і сходи, з'ясуй, чого вони там од мого сина хочуть.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А я вже кілька років, як невиїзним себе оголосив.

Олександр КОСТЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!